

Една молба!

Тѣзи обнародвани бѣлежки ний написахме още прѣвъ Марта на т. г. и проводихме половинѣтѣ отъ тѣхъ на Г. Славейковъ да ги обнародва въ „Македонія.“ Слѣдъ два месеци той и исплѣни молбѣ-тѣ ни и въ 24 брой „Македонія“ ги и обнародва. Но не стори туй добро и съ вторѣ-тѣ половинѣ.—Или отъ частенъ интересъ, или негли по причина, чи се въ тѣхъ бѣлежки и той самси повиква да оправдае публично каянъето си въ ортография-та ни или отъ прѣварѣние или най после отъ умислуваніе—свободни сме да мислимъ сѣкакъ—въ 30 брой на „Македонія“ Г. Славейковъ ве нѣкакъ подъ иронія бѣлежки-тѣ ни и ги отложи за печатенъе на неопрѣдѣлено врѣме. Съ това, азъ мисля, Г. Славейковъ стори еднѣ голѣмѣ неправдѣ. Зашто, ако сѣ моитѣ бѣлежки ништожни, то не трѣбваше ни да обнародува отъ тѣхъ, ако ли сѣ за вниманіе, ако ште и най малко, то трѣбваше да ги доврѣши въ вѣстникъ-тѣ, толкосъ повече чи вече обнародува единъ дѣлъ отъ тѣхъ и че иматъ за прѣдмѣтъ онуй, щото ни је най мило и драго и най потрѣбно за разискванее—языкъ-тѣ. Оттука, онеправдени отъ днешниятъ нашъ редакторъ, ний ся считаме за много задлъжени да помодимъ бжджшти-тѣ редакторе, да бжджтъ *по благонаклонн кѣмъ бѣл. Критикѣ.* Заштото—ний говоримъ искрено, нити мислимъ въ туй мгновеніе чи имаме сами критикѣ—Критика-та је, която ште ни покаже пѣтѣ-тѣ кѣмъ истинѣ-гѣ просвѣта; тя је единствена-та, чрѣзъ кожто ште бждемъ истино и учени и образовани, па такѣвъ единъ високъ благодѣтель, не је ли праведно да желаемъ колко повече? — Мисля чи прѣдъ замолени-тѣ гласъ-тѣ ми нема да остане „гласъ вѣщиѣщаго въ пустини.“

Слещи.

